

tidligere rørt ved dette Spørgsmaal, ligeledes ved en første Finanslovs Behandling, og jeg vil gerne tillade mig nok en Gang at anbefale denne lille Sag til Indenrigsministerens Velvilje, idet der sikkert maa træffes en eller anden Ordning, forskellig fra den nuværende, thi det er et Forhold, der ikke bør fortsættes længere, dertil er det alt for urimelig antikveret.

Da jeg har Ordet, haaber jeg, at ærede Medlemmer ikke ville førtænke mig i, at jeg blot med et Par Ord berører en Sag, der ganske vist ligger helt uden for Finansloven, men som af ikke faa Medlemmer har været omtalt, nemlig den i Sommer herskende Arbejdskonflikt, den store Arbejdsstandsning. Jeg vil da begynde med, at naar det ærede Medlem, der aabnede Debatten om den Sag, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), har ment at kunne danne sig den Overbevisning, at Krigen, som han kaldte det, begyndte med en Lethed, som han kunde fristes til at kalde Letsindighed, og naar senere en anden æret Taler, nemlig det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti), stadfæstede dette Udtryk og forbedrede det derhen, at han udtrykkelig vilde have det gjort til Letsindighed og endogsaa vilde mene, at kunne slaa fast, at det var noget, hvorom der slét ikke kunde disputeres, at der var vist en særdeles stor Letsindighed fra Arbejdsgivernes Side ved at afstedkomme denne Arbejdsstandsning, saa vil jeg sige til disse ærede Medlemmer, at de næppe — det er ikke til nogen som helst Forklejnelse for de ærede Medlemmer — sidde inde med Betingelser for at kunne dømme tilstrækkelig afgørende og klart om den Sag. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) vil gøre gældende i fuldt Alvor — jeg er ganske vist noget i Forlegenhed ved at tale til det ærede Medlem, fordi jeg ikke altid er sikker paa, om jeg formaar at afgøre, om dette ærede Medlem taler i Spøg eller i Alvor —, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem i fuldt Alvor vil paatage sig Ansvar for at kaste den Beskyldning i Ansigtet paa de 70—80 af Landets Arbejdsgivere valgte Tillidsmænd, der den 19de Maj i Aar ganske enstemmig og ganske uden nogen som helst Indsigelse fra nogen Side gik ind paa at fastslaa Arbejdsstandsningen. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem vilde gøre for fuldt Alvor, og hvis det ærede Medlem desuagtet gør det, saa maa jeg — det anser jeg for min Pligt, saa ofte jeg hører

denne Beskyldning for Letsindighed fremsat — afvise den. Eller tror det ærede Medlem at kunne kaste de ca. 1200 af Danmarks Arbejdsgiveres Tillidsmænd, der to Maaneder senere, nemlig den 19de Juli, samledes i Koncertpalæet og der med absolut Enstemmighed uden nogen som helst Indsigelse fra nogen Side havde kun dette ene Ønske, at man skulde for at skaffe taalelige Arbejdsforhold til Stede og skaffe en Ende paa Kampen benytte det eneste Middel, som Arbejdsgiverne mente endnu stod dem aabent, nemlig en Udvidelse og Forøgelse af Arbejdsstandsningen — at kaste dem den Beskyldning i Ansigtet, at de have handlet i Letsindighed. Jeg tror ikke, det ærede Medlem vil kunne det.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds mente tillige, at Arbejdsgiverne havde handlet adskillig klogere, om de for Offentligheden havde fremsat deres Anker og sagt til Offentligheden: Der er de og de Ting ved vore Arbejdsforhold, som vi ikke synes om, det synes vi, vi skulde have rettet, og saa vilde Offentligheden have afgjort Sagen. Deri tager det ærede Medlem jo ganske fejl. Jeg vil nok spørge det ærede Medlem: Hvad skulde Offentligheden egentlig kunne gøre i den Sag? Tror det ærede Medlem, at hvis man havde spurgt det, som han kalder Offentligheden, om man skulde benytte det eneste Middel, som Arbejdsgiverne havde tilbage, nemlig en Arbejdsstandsning, at saa en eneste af dem, der høre til den saakaldte Offentlighed, vilde have sagt: „Ja vist saa, det er ganske nødvendigt.“ Nej, det vilde selvfølgelig den hele Offentlighed ikke, thi jeg skal villig indrømme, det kan det ikke nytte at bestride, at hele Offentligheden jo er interesseret i, at en saadan Kalamitet ikke overgaar vort Land, altsaa interesseret i, at Forholdene blive ved at gaa uforstyrret, og at en Arbejdsstandsning undgaas, men saa er ogsaa den Anvisning, at man skal gaa til Offentligheden for at faa den til at tage Stilling uden den allerringeste Betydning. Det ærede Medlem siger endvidere, at en saadan Kamp foregaar, ligesom alle de gamle Kampe paa en Arena, hvor Dommerne sidde og bedømme Kampen og til Slutning afgøre den, og han tilføjer: „Thi der gennemføres ikke noget paa dette Omraade uden med Støtte af den offentlige Mening her i Landet.“ Det sidste skal jeg lade staa ved sit Værd, det kan det ærede Medlem maaske have nogen Ret i. Men hvis det ærede Medlem tror, at enten